І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 69. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го КВІТНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 11, 1957 No. 69. VOL. LXIV.

ПРЕЗИДЕНТ ЗА СТВОРЕННЯ ОКРЕМОЇ РАДИ ДЛЯ СПРАВ ЛЕТУНСТВА

Вашингтон. — Як повідомляють з поінформованих кіл, през. Айзенгавер звернеться ще на протязі цього тижня із спеціяльним посланням до Конґресу, в якому з'ясує свою програму реґулювання і координації розбудови американського військового і цивільного летунства, зокрема сьогодні, в добу все більшого розвитку і досягнень в ділянці турбомоторової аеронавтики. В цій своїй програмі Президент запропонує створення окремої ради для справ летунства, завданням якої було б випрацювати передусім напрямні і правила для летунського пасажирського і транспортового руху, що вже найближчими роками буде відбуватися з допомогою турбомоторових літаків. Пропонована Президентом рада для справ летунства мала б перейняти під своє відання більшість функцій, зв'язаних з розвитком і розбудовою летунства, що ними займаються під сучасну пору понад 75 різних урядових комісій, підкомісій і груп. Згідно з пляном Айзенгавера до летунської ради мали б увійти з уряду секретар оборони і секретар торгівлі, як теж репрезентанти військового і цивільного летунства. Разом із своїм посланням до Конґресу в цій справі през. Айзенгавер передасть Конґресові теж і спеціяльний рапорт, випрацьований групою спеціялістів, яка з доручення Президента займається вже понад один рік досліджуваннями можливостей і напрямних розвитку модерного летунства. Очолює цю групу кол. генерал летунства Куртіс, один з командувачів летунських збройних сил ЗДА під час другої світової війни і спеціяльний дорадник Президента для справ летунського плянування. Згідно з рапортом ген. Куртіса летунський рух зросте до 1975 року вдвоє і його обслуговуватимуть здебільша турбомоторові літаки.

Айзенгавер закликає до ощадности

Вашингтон. — Президент Айзенгавер видав окреме звернення до американського народу, в якому закликає до ощадности при допомозі інвестицій та забезпеченевих поліс. Це звернення видав Президент з приводу Інвестиційного Тижня в Америці, який відбудеться від 28 квітня до 4 травня в багатьох містах цієї країни. Айзенгавер твердить, що ощадність має велике значення для дальшого росту нашої держави. „Кожна забезпеченева поліса, кожне банкове конто, кожний закуплений бонд або пай (акція) збільшують капітал, який скріпляє безпеку цілої держави і кожного громадянина". Коли люди добровільно інвестують свої гроші в продуктивні підприємства, пише Президент, тоді сильнішає наша економіка, бо є капітал на нові досліди, будову фабрик і продукцію машин, і внаслідок цього збільшується число затруднених та підноситься життєва стопа.

Уряд домагається $53 мільйонів на допомогу потребуючим районам

Вашингтон. — В Сенатській Банковій Підкомісії зізнавали представники кількох департаментів і домагалися, щоб Конґрес ухвалив суму 53 мільйонів долярів, призначених на допомогу тим районам, які знаходяться в тяжкому економічному становищі. В підкомісії зізнавав асистент секретаря торгівлі Ф. Г. Мюллер, який просив Сенатську Банкову Підкомісію, щоб ухвалила законопроєкт в цій справі, який предложив президент Айзенгавер, домагаючися 53 мільйонів на цю ціль. Але він противився законопроєктові демократичних сенаторів Пола Г. Даґлеса і Джозефа С. Кларка, які пропонують видати на цю ціль аж 200,000,000 долярів. В підкомісії зізнавали також представники департаментів праці, рільництва, і здоров'я, виховання та добродійности.

Мічелл проти зменшення бюджету свого департаменту

Вашингтон. — Секретар праці Джеймс П. Мічелл зізнавав в Сенатській Підкомісії Видатків і домагався, щоб Сенат ухвалив 35,700,000 долярів для його департаменту, на які Палата Репрезентантів була зменшила бюджет департаменту праці. Мічелл гостро виступив проти редукції суми 225,000 долярів, призначеної на допомогу 16 і 17-річної молоді, яка деколи немає праці, вийшовши зі школи. „Для всіх очевидне є те зло, в яке попадає молодь, що не має праці, казав Мічелл, і тому ми мусимо допомогти не тільки знайти для неї працю, але й навчити ту молодь, яка є її відповідальність у відношенні до праці і працедавців". Департамент праці домагається щоб Конґрес ухвалив для нього 385,000,000 долярів, але ту суму Палата Репрезентантів зменшила на 35,700,000 долярів.

В АМЕРИЦІ

● **Податкові уряди** пригадують всім мешканцям цієї країни, що до 15-го квітня ц. р. треба виповнити податкові заяви і вислати їх до відповідного податкового уряду або до столиці свого стейту.

● **Каліфорнійський бандит** Керил Чессман, який вже 9 років чекає в тюрмі на виконання смертної кари, бо постійно вносить апеляції, ще раз добився перегляду своєї справи. Переслухування відбудеться 13 травня. Чессман написав у тюрмі роман під заголовком „Камера ч. 2455", який здобув широку популярність.

● **Губернатор Ню Йорку** Аверел Гарриман вернувся з відпустки з Флориди і негайно взявся за працю, бо до 29-го квітня мусить ствердити або поставити своє „вето" на 1,110 законопроєктах, які ухвалила була стейтова леґіслятура.

● **9-го квітня** відбувся в Оттаві похорон канадійського амбасадора в Єгипті Герберта Нормана, який покінчив життя самогубством, вискочивши з вікна дев'яти-поверхового дому. Герберт Норман заподіяв собі смерть після того, як в Американському Конґресі поновилися заяви про його колишню приналежність до Комуністичної партії.

● **500 молодих американців** внесли прохання видати їм візи на виїзд до Москви, де влітку цього року відбудеться Світовий Фестиваль Молоді. Фестивальний Комітет у ЗДА заявив, що з усіх тих прохань задоволено буде лише коло ста.

● **Сенатор Джан Дж. Вільямс** подав Сенатові список 102-ох працівників податкових урядів, які в роках 1949—1956 були засуджені або оскаржені за надужиття на своїх постах. Зазначені в цьому списку особи брали від платників податку хабарі або привласнювали собі державні гроші.

● **Республіканський сенатор** із стейту Мейн Фр. Дж. Пейн мав легку серцеву атаку і тепер лежить в шпиталі. Він хворіє на серце вже довгий час і восени 1956 року заявив, що не буде в 1958 р. кандидувати на становище сенатора.

П'ять середньоамериканських держав хочуть об'єднатися

Сан Франціско, Каліфорнія. — Ґватемальський амбасадор до ЗДА полковник Хозе Луїс Круз-Салязар, який є одночасно і амбасадором до Організації Американських Держав, заявив, що п'ять середньо-американських держав Ґватемаля, Нікараґва, Коста Ріка, Ель Сальвадор і Гондурас вже почали працювати над тим, щоб об'єднатися в одну державну одиницю. „Наш ідеал, казав амбасадор Круз-Салязар, стати знову однією державою такою, як це було тоді, коли ми здобули волю від Еспанії. І це знову так буде". Полковник Круз-Салязар разом із 19-ма членами Ради Організації Американських Держав оглядає тепер Каліфорнію в зв'язку з Панамериканським Тижнем, який тепер відбувається. Ґватемальський дипломат свідомий того, що шлях до повного об'єднання п'ятьох середньо-американських держав ще доволі далекий, але він заявив, що ті держави мають спільну культурну спадщину, і тому легко може дійти до їх об'єднання, яке буде розв'язкою багатьох економічних труднощів, що тепер існують в цих державах.

Міні за очищення проводу професійних спілок від корупції

Атлантик Ситі, Н. Дж. — Голова Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій Джордж Міні промовляв на конвенції цієї організації і заявив, що Дейв Бек не повинен займати жадного становища в проводі робітничих організацій. В довшій промові Міні гостро виступив проти корупційних і ракетерських елементів в проводах професійних організацій. Він сказав, що злочинцями мають займатися відповідні влади, але само робітництво „не буде ховати під коц" тих злочинів. Міні не називав прізвища Бека, але з його промови ясно виходило, що він має на думці того голову Братства Шоферів, якого вже припинили в урядуванні, а Виконна Рада АФП — КІО 20 травня має почати переслухання. З заяви Міні виходить, що виконна Рада заявиться проти того, щоб Бек міг і надалі бути головою Міжнародного Братства Шоферів. Голова найбільшої в світі робітничої організації заявив, що хоч конституція цієї країни дозволяє оскарженому не відповідати тоді, коли він міг би сам себе оскаржити, але моральні закони робітничих організацій не можуть дозволити на те, щоб провідники робітничого руху ховали свої злочини за п'яту поправку до конституції. На конвенції промовляла і пані Ф. Д. Рузвелт, яка сказала, що зорганізоване робітництво ЗДА повинно цікавитись світовими подіями і має дбати про те, щоб уряд ЗДА не дозволив обняти провід в світі представникам СССР. Делеґати АФП — КІО надали досмертне членство в цій організації вдові по президентові Ф. Д. Рузвелт.

ЛАВА ПРИСЯГЛИХ В ДІТРОЙТІ ЗНАЙШЛА ВИННИМИ В ПІДПАЛІ ВИДАВЦІВ „УКРАЇНСЬКОГО ПРОМЕТЕЯ"

Дітройт, Міш. — Лава присяглих, яка складалась виключно із жінок, знайшла винними видавців „Українського Прометея" пп. Майсюру і Павла Маляра в підпалі свого підприємства 4-го березня 1956 р. — повідомляє „Дітройт Нюз" з 6-го квітня. Переслухавши свідків обвинувачення і оборони та обвинувачених, лава присяглих, після сімох годин розважань, потвердила вину підсудних в одному із чотирьох видвигнених проти них обвинувачень, а саме в підпалі власности, що вартує більше, як 50 долярів. Обвинуваченим закидається, що вони спричинили пожежу у своєму видавництві, забезпечивши його кілька місяців раніше на суму 123.000 долярів. Пожежа заподіяла шкоди на 10.000 долярів. Суддя Джан А. Рікка, перед яким велась розправа, заповів проголошення вироку на день 26-го квітня.

Собел є умово здоровий; суд над ним відбудеться 22-го травня

Ню Йорк. — Федеральний суддя Ричард Г. Левет вирішив, що оскаржений в шпигунстві в користь Москви Джек Собел є умово зовсім здоровий, і тому його можна судити. Суд над ним відбудеться 22 травня. Суддя простудіював звіт психіятрів про стан здоров'я оскарженого, і ствердив, що Собел може відповідати перед судом. Оскаржений був 18 лютого перевезений із міської тюрми в Бронксі, Н. И., до шпиталю „Белвю", бо його знайдено непритомного на підлозі в келії із відкритими очима. Джек Собел, його дружина Мира і Джек Албам оскаржені в тому, що передавали секретні інформації про оборону цієї країни до Москви. Собел чекає на розправу в федеральній тюрмі в Ню Йорку.

Похоронили сл. п. Миколу Данильченка

Покіпсі, Н. И. — Минулий вівторок, 9-го квітня, був справжнім днем жалоби для невеличкої української громади в цьому надгудсонському містечку, в якому похоронено померлого в п'ятницю, 5-го квітня, видатного українського громадянина сл. п. Миколу Данильченка. Похорони відбулись в полудневих годинах із каплиці місцевого похоронного заведення на місцевий цвинтар і в них, разом з вдовою п-нею Наталією Данильченко, взяло участь кілька десятків місцевих громадян, як і приятелів і знайомих з віддалених місцевостей. Похорони відправляли Всч. о. протопресвітер Лев Веселовський і всч. о. Семен Гаюк з українського православного катедрального храму св. Володимира з Ню Йорку та всч. о. Михайло Мостенський з Пасейку, в асисті двох дияконів і дириґентів. Попереднього дня, в понеділок 8-го квітня, вони відправили в каплиці похоронного заведення парастас за спокій душі Покійного. При відкритій домовині промовляв один з найближчих приятелів Покійного, головний касир УНСоюзу п. Роман Слободян та довголітній приятель Покійного п. Володимир Кедровський, знайомий з Покійним ще з України з часів державного будівництва. Між іншими приявними були також заст. гол. предс. УНСоюзу та приятель і правний дорадник Покійного, адв. Михайло Пізнак, головний секретар УНС п. Григорій Герман та інші. Похоронні відправи на цвинтарі закінчено тужливою піснею „Видиш, Брате мій...".

● **В Єрусалимі** коло ста колишніх в'язнів гітлерівських кацетів демонстрували перед парляментом, домагаючись, щоб їм збільшили відшкодування від уряду, який дістає величезні квоти від Західньої Німеччини для задоволення претенсій пошкодованих нацистським режимом.

● **Республіканський сенатор** із Небраски Роман Л. Груска заявив, що товарообмін ЗДА із країнами поза залізною заслоною скріпить економічно ті країни, які мусять виконувати волю комуністичної Москви.

● **Секретар внутрішніх справ** Фред А. Сітон перейшов у шпиталі „Волтера Ріда" під Вашинґтоном операцію і вже ходить по кімнаті.

МАДЯРЩИНА ВИДАЛИЛА АМЕРИКАНСЬКОГО СТАРШИНУ ЗА „ШПИГУНСТВО"

Будапешт. — Комуно-мадярський уряд зажадав у вівторок 9 квітня відкликання впродовж 48 годин заступника військового атташе в американській амбасаді у Будапешті, капітана Томаса Р. Ґлізона, закинувши йому „одверте шпигунство". Комуно-мадярська нота закидає капітанові Ґлізонові, що він, виїздячи в край, щоб пізнавати місцеві церкви й народню ношу, фотографував сусідні „важливі військові об'єкти, як бараки і летовища". 2 листопада мин. року, під час революції на Мадарщині, кап. Ґлізон буцімто близько цікавився одним панцерним возом, а навіть „після здавлення контрреволюції" він втримував зв'язки з „лідерами конрреволюції" і „продовжував свою шпигунську роботу, наставлену на військові об'єкти". 6 і 7 безерня ц. р. кап. Ґлізон нібито — пише комуністична нота — фотографував бараки, арсенал і летовище в Капошварі, 120 миль на південь від Будапешту, а 17 березня мадярська прикордонна сторожа притримала його в забороненій прикордонній смузі. В минулому тижні капітана Ґлізона затримала комуно-мадярська поліція, як він їхав автом разом із військовим атташе полк. Джеймсом Тоддом, і допитувала на дорозі впродовж п'яти годин. Тоді поліція теж закидала обом тим старшинам, що вони ніби робили світлини з сусідніх військових бараків. Мадярська нота твердить, що капітан Ґлізон активно помагав повстанцям під час протикомуністичного повстання на Мадярщині в листопаді мин. року і в їх інтересах їздив часто до Австрії.

Речник американської амбасади в Будапешті заявив, що комуно-мадярська нота є „повна недокладностей" та що за міжнародним правом капітан Ґлізон не зробив нічого, що підпадало б під поняття шпигунської роботи. За сім останніх років — це перший випадок видалення члена американської амбасади в Будапешті. З Вашинґтону повідомляють американські часописи, що там обмірковується можливість відплатного видалення з Америки якогось комуно-мадярського дипломата.

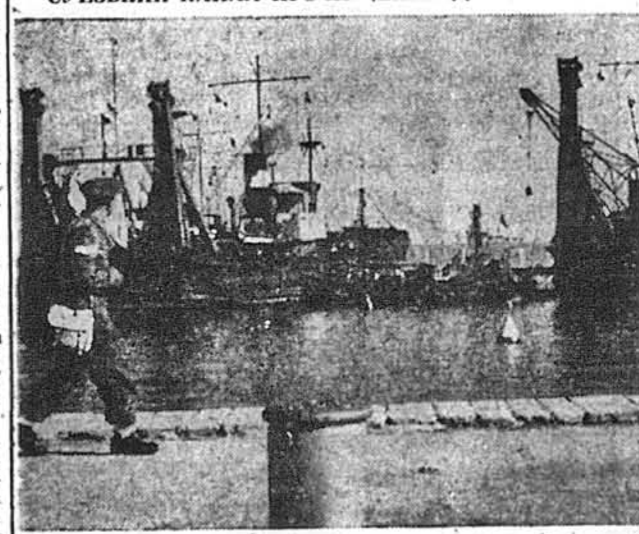
Москва обвинувачує ЗДА за Панамський канал

Москва. — Совєти оприлюднили у вівторок 9 квітня ноту протесту до З'єдинених Держав проти здогадного „дискримінування" трьох совєтських кораблів на Панамському каналі. У тій ноті наводиться приклад, що в січні ц. р. американські морські чинники в Панамському каналі затримали совєтський моторовий корабель „Островський", який плив із вантажем рибних консерв для Англії, та що американська поліція переводила впродовж сімох годин докладну ревізію на всьому кораблі, а після того конвоювала корабель, заборонивши совєтській залозі перебувати на горішньому помості. Подібну поведінку застосовано — твердять большевики — також до совєтських кораблів „Адмірал Сенявін" і „Бабушкін": це були також вантажні кораблі, які поїхали на Панамський канал, коли Суецький канал був заблькований. Совєтський Союз плянував вислати 15 до 20 нафтоналивних і вантажних кораблів із рибою та іншим товаром через Панамський канал, але потім змінив плян і більшість тих кораблів скерував довкільним шляхом, довкола Африки. Совєтська нота кінчається оскарженням що „така поведінка американських властей являє яскраве порушення принципів повної свободи в користуванні каналами міжнародної важливости для всіх країн, а це стосується до договору про Панамський канал з 19 листопада 1901 року, потвердженого практикою. Амбасада сподівається, що відповідні американські чинники вжиють заходів, щоб така поведінка не повторилась в майбутньому".

Польські комуністи обмірковують „шлях до соціялізму"

Варшава. — На сторінках польської преси продовжується дебата, як має виглядати „польський шлях до соціялізму", достосований до теперішніх реальних можливостей, себто до фактичної залежности від совєтської збройної сили та совєтської економіки. Проф. Юліян Гохфельд, член польського сейму і чільний комуністичний діяч, обмірковуючи цю проблему на сторінках партійного місячника „Нове Дроґі" в статті „Проблеми парляментаризму в умовинах народної демократії", говорить виразно, що парляментаризм не сміє порушити твердого принципу, що державне керівництво мусить спочивати в руках Об'єднаної Робітничої Партії, себто комуністів. Роля польського сейму мусить обмежитись до ролі співпрацюючого партнера уряду, а „політичним урядом" має залишитися ЦК компартії. Коли б, мовляв, відхилитися від таких „принципів", то компартія була б наражена на втрату своєї керівної позиції, що означало б відкриття шляху „контр-революційним бунтарям, ба навіть громадянській війні, за якою прийшла б національна катастрофа". З цілої статті видний страх, щоб в Польщі не повторилась історія Мадярщини.

СУЕЗЬКИЙ КАНАЛ ПРОЧИЩЕНИЙ ДЛЯ ПЛАВБИ

Могутні німецькі буксирні кораблі „Енерґі" й „Авсдавер" добувають останню перешкоду, що нею був заблькований Суезький канал. Цією перешкодою була єгипетська фреґата „Абукір", затоплена разом з амуніцією і вибуховими матеріялами.

АНГЛІЯ ЗМЕНШУЄ ПОДАТКИ

НОВИЙ АНГЛІЙСЬКИЙ БЮДЖЕТ ПЕРЕДБАЧАЄ ПОЛЕГШІ ПОДАТНИКАМ ІЗ СЕРЕДНЬОЇ ВЕРСТВИ І ТОРГОВЕЛЬНОГО СВІТУ

Лондон. — У переповненій залі англійської палати громад міністер фінансів Пітер Торнікрофт оприлюднив у вівторок 9 квітня ц. р. новий англійський бюджет, який кінчається з днем 31 березня наст. року, при чому — як найбільшу сенсацію — він заповів відразу зменшення податків на квоту 98,000,000 англ. фун., себто $ 274,400,000 з ділянок персонально-доходового податку і торговельного податку. Проте він заявив, що впродовж бюджетового року вдасться заощадити податникам 130,000,000 фун., себто $364,000,000. Сам англійський міністер назвав зроблені полегші — привілеями для середньої і торговельної верств народу, однак поороблені концесії принесуть деякі користі взагалі батькам, розваговим підприємствам і корабельним компаніям, а також покупцям хатніх приборів і старшим людям. Ціллю нового бюджету є облегшити можливості заморської торгівлі та зменшити тягарі на оборону. Обнижено податки тим, які мають вищий річний прибуток, як $5,600 та скасовано деякі посередні податки, як ось, напр., від театральних і кінових квитків та квитків на спортові імпрези. Промова англійського міністра фінансів тривала годину і три чверті і викликала велике признання в консервативних колах та гостру критику від соціялістичної опозиції, яка, заповівши детальний розгляд предложеного бюджету на пізніше, відразу закинула йому злегковаження потреб найбідніших працюючих верств. За негайними пресовими коментарями, новий англійський бюджет буде прийнятий прихильно в середніх верствах англійського народу, на яких саме й спирається консервативна партія. Сам Торнікрофт поклав натиск на факт, що в новому бюджеті обнижено відношення прибутків із податків до загальної вартости національного мастку. Коли раніше, мовляв, податки становили 31% всієї річної продукції — копалень, хліборобства, фабрик і публічних підприємств — то тепер це відношення впало до 25%. В З'єдинених Державах — коментують американські часописи — податкові впливи за 1955 рік становили 17% всієї тодішньої річної продукції у всій країні. Новий англійський бюджет, поруч із новим військовим плянуванням і сильним скороченням військового бюджету, знову пересунули центр зацікавлення англійського громадянства з міжнародно-політичних на внутрішньо-господарські проблеми.

Совєти називають Зах. Німеччину „американською атомовою базою"

Бонн. — Москва виступила з новою погрозою шантажового характеру під адресою Західньої Німеччини. Московське радіо просто закинуло З'єдиненим Державам, що вони „перетворюють Західню Німеччину в свою атомову базу" за згодою західньо-німецького уряду. Тому, мовляв, Західня Німеччина „грається з вогнем". Совєтський уряд — казалося в цій новій совєтській заяві — знову „перестерігає" Німецьку Федеративну Республіку перед „наслідками небезпечної гри з вогнем, якою є її теперішня військова політика". Совєти твердять, що на терені Західньої Німеччини давно вже знаходяться американські гармати з атомовими стрільнами та керовані ракети з атомовими набоями, а тепер буцім-то встановляється там відповідні склади таких ракет. Тим часом західньо-німецький міністер для справ оборони, Франц Штравс, заявив, що Західня Німеччина не буде побиватися за атомовою зброєю раніше, як в 1959 році. До того часу, мовляв, просто з технічних причин було б неможливе доставлення до Західньої Німеччини тактичної атомової зброї. Він заявив на пресовій конференції, що треба найменше двох років, щоб вишколити вояків для користування тактичною атомовою зброєю. Водночас він заповів, що Західня Німеччина замовить 900 американських гармат типу 48. ЗДА вивінували власним коштом нову німецьку армію в 1,100 гармат типу 47.

У Лондоні продовжуються наради про роззброєння

Лондон. — У Лондоні відбуваються наради Підкомісії Об'єднаних Націй для справ роззброєння з участю представників ЗДА, Англії, Франції, СССР і Канади. В останній понеділок, на 99-му засіданні від часу створення тієї Підкомісії у 1954 році, голова американської делеґації Герольд Стассен заявив, що Америка пропонує редукцію збройних сил спершу на 10 відсотків, а після випробування правильности контрольної системи, на дальших 15 відсотків, коли річ іде про т. зв. звичайні роди зброї. Водночас Стассен потвердив готовість ЗДА погодитись щодо зберігання збройних сил чотирьох великодержав на такому рівні: ЗДА і СССР по 2,500,000 вояків (моряків і летунів), а Англія і Франція по 750,000. Совєтський представник Валеріян Зорін назвав заяву Стассена „дуже важливою" і обіцяв „поважне призадумання" над нею. Найважливіша справа — система контролі, яка дала б ґарантію, що договірні держави дійсно будуть придержуватися підписаної умови, ще не полагоджена.

У СВІТІ

● **„Део Юванте"** — це яхта, що нею Райніє III, князь Монако, одружившись з Ґрейс Келлі, виїздив був у пошлюбну подорож, яку мусів швидко припинити, коли його молода дружина захворіла на морську недугу. З невідомих причин князь Райніє продав тепер цю яхту пані Міліті Банак, еміґрантці з Югославії, яка врятувала мільйоновий масток свого померлого чоловіка, власника корабельної лінії. Пані Банак має 67 років і купила яхту „Део Юванте", щоб їздити нею до приятелів вздовж французької і італійської Рів'єри.

● **Минулого понеділка**, напередодні приїзду англійської королеви Єлисавети II, прибули до Парижу три літаки з її 230 валізами загальною вагою дві з половиною тонни. Ці валізи доставили з летовища один автобус і п'ять вантажних авт. З королівським баґажем приїхало 15 осіб служби. Королева прибула до Франції на 4 дні з офіційною візитою.

● **У Лондоні** 40,000 католиків маршували минулої неділі від Гайд Парку до Вестмінстерського собору, на знак протесту проти переслідування християн в Совєтському Союзі. Учасники походу, який розтягнувся на дві милі, не несли ніяких прапорів, та транспарентів. Участь в ньому брали тільки чоловіки, здебільша втікачі з-поза залізної завіси. Того дня по всіх церквах Англії правлено молебні.

● **Сіямський уряд** перестеріг китайських купців і промисловців, що їхні підприємства будуть докладно контрольовані щодо зв'язків із комуністичним Китаєм. Китайські бизнесмени в Сіямі масово займаються пачкарством, головно через Гонґ Конґ. Урядові відомо, що серед цих купців є багато комуністичних аґентів, які перепачковують комуністичну пропаґанду і зброю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СВІТ ПРАЦІ ЗА „ЧИСТІСТЬ РУК"

Зловживання і важкі порушення етичних принципів, виявлені розглядом проблеми ракетерства і корупції в Міжнародному Братстві Шоферів, очолюванім Дейвом Беком, потрясли американським світом праці і спонукали робітничі спілки не тільки до призадуми, але й до конкретної акції проти намагань невідповідальних одиниць заплямовувати своїми злочинствами честь американського робітництва.

До боротьби за „чистість рук" в американському світі праці виступила першою спілка Об'єднані Автомобільні Робітники, що об'єднує 1,385.000 членів. На конвенції 3.000 делегатів від членства цієї спілки, що відбувається в Атлантик Ситі, вирішено віддати діяльність спілки автомобільних робітників під постійну контролю громадянства, встановивши спеціяльну Публічну Надзірну Раду, завданням якої буде виявляти й поборювати всі прояви корупції та ракетерства в спілці автомобільних робітників. За встановлення такої ради заявилися не тільки провідники Спілки Автомобільні Робітники, але і 97% усіх делегатів конвенції.

Президент спілки автомобільних робітників Волтер П. Рутер, промовляючи у зв'язку з цим рішенням, ствердив, що діяльність очолюваної ним спілки є чистою і демократичною. Все ж таки провід і членство спілки, розуміючи всю відповідальність і вагу справи, бажають підпорядкувати спілку наглядові й контролі громадянства, репрезентованого встановленою Публічною Надзірною Радою. Водночас із цим Рутер, пригадуючи розкриття скандальних фактів корупції і ракетерства в Міжнародному Братстві Шоферів, підкреслив, що ця Рада не буде фікцією, але буде цілком реальною річчю. Крім завдань нагляду і контролі, ця Рада виконуватиме також функцію громадського апеляційного суду для членів спілки автомобільних шоферів, обвинувачуваних у порушеннях конституції спілки чи етичних принципів робітничого руху.

До складу Публічної Надзірної Ради спілки автомобільних робітників покликано видатних представників Церкви і громадських діячів, між ними представника Католицької Церкви Монс. Джорджа Г. Гіґґінса, єпископа Методистської Церкви Дж. Бромлі Оксмена, дітройтського рабіна Морриса Адлера, канцлера Каліфорнійського університету д-ра Кларка Керра, суддю Вейда Г. МекКрі з Дітройту і професора економії Висконсинського університету д-ра Едварда Вітте.

Приймаючи вибір і промовляючи з цього приводу на конвенції, монс. Гіґґінс заявив, що встановлена Рада не має бажання бути і не буде „параваном" для урядників та провідників спілки, і що вона висловлюватиме не тільки своє погодження з тими чи інакшими акціями та заходами проводу, але й осуджуватиме та поборюватиме всі неправильні рішення і акти. Головною справою — за його словами — є не тільки боротьба з порушеннями дисципліни й етики, але передусім боротьба з апатією і байдужістю серед робітництва, які є підложжям і головною причиною шкідливих явищ в робітничому русі.

Водночас із цим конвенція спілки Міжнародні Автомобільні Робітники вирішила уповноважити встановлену Надзірну Раду переводити слідства і переслухання в усіх справах, зв'язаних з порушенням етичних принципів кодексу Американської Федерації Праці та Конґресу Індустрійних Організацій. Матиме ця Рада також право накладати на винних у тих чи інших порушеннях грошові кари від 100 до 500 долярів. Про свою діяльність Рада публікуватиме щорічні звідомлення для інформації не тільки членів спілки, але й всього американського громадянства.

Справі боротьби за чистість рук і добре ім'я американського робітництва присвячує свою увагу сьогодні, після прикрого досвіду з спілкою Міжнародне Братство Шоферів, теж провід об'єднаного і зорганізованого в АФЛ-КІО американського світу праці. Провід цього руху, що об'єднує 15 мільйонів робітників, доручив своїй Комісії Етичної Практики опрацювати новий проєкт етичного кодексу АФЛ-КІО, взявши під увагу окремі постанови про зобов'язаність робітничих спілок подавати докладні звідомлення з свого господарського та фінансового стану. У провідних колах АФЛ-КІО розглядають також справу устійнення і скодифікування демократичних процедур і практики в діяльності робітничого руху.

Всі ці заходи доказують, що робітництво ЗДА свідоме своєї відповідальности за добре ім'я і славу американського робітничого руху і не покладає рук у боротьбі із злочинними елементами, які, пролізши у проводи деяких спілок, компромітують своїми злочинними діями не тільки честь американського робітництва, але й добру славу Америки. Добровільне встановлення контролі над своєю діяльністю, здійснене спілкою автомобільних робітників, є прикладом і доказом здорових демократичних тенденцій в американському робітничому русі.

ДОРОЖНЕЧА

Не тільки у часописах, присвячених головно економічним проблемам, але й у щоденній пресі по всій Америці щораз більше чути турботливих голосів на тему загального зросту цін. На пресовій конференції Президента 7 березня ц. р. Мерімен Смит з Юнайтед Пресс, покликавшись на повідомлення Бюра Статистики Праці про те, що в найближчій майбутності знову зростуть кошти утримання, запитав просто Президента, як думає уряд боротися з цією постійною звишкою. Президент заявив, що він доручив дуже докладно перевірити весь бюджет, чи не можна б сповільнити виконання деяких запланованих проєктів, щоб зменшити державні інвестиції і таким чином облегшити грошовий натиск, який впливає на зріст коштів.

Теперішня дорожнеча тісно пов'язана з тенденціями інфляції. Зростають ціни на харчі, помешкання, ліки, чоловічі й жіночі вбрання, черевики, цигарки, газоліну, алькоголь, авта і меблі. За винятком дуже нечисленних предметів першої потреби, як ось, напр., набіл, риба, вовняні речі (з весною) чи нові холодильні, — майже всі видатки, що з них складаються кошти утримання, пішли вгору і виявляють далі звишкову тенденцію. Пересічно, родина, яка витратила в 1955 році 6.000 долярів на своє річне утримання, у 1956 році витратила на 180 долярів більше. Підвищення цін на деякі продукти дуже незначне і тому ніби його не відчувається, як ось, напр., 1 цент на ґальоні ґазоліни, чи 7 центів на автомобільній опоні, 3 центи на квитку до кіна або ½ цента на 1-фунтовому буханцеві хліба, чи 3 центи на 1 фунті найкращого волового м'яса („стейк"). Проте, в сумі це дає поважну різницю. Очевидно, хто купує нове авто за 3.000 дол., той не дуже рахується із надвишкою 138 дол., що їх мусить видати на моделі з 1957 року, однак при пересічній продукції 6 мільйонів пасажирських авт (у 1955 році випродуковано їх 7,950.377, але в 1956 році за перших 9 місяців — тільки 4,237.890), така звишка на одному авті свідчить про величезне збільшення коштів продукції.

У цьому корінь лиха: зростає дорожнеча, і робітники, щоб вирівняти різницю у своєму родинному бюджеті, домагаються підвищення винагороди за працю. Даючи робітникам більші платні, фабрика підвищує кошти продукції, а тим самим підносить продажну ціну на продукт, що знову підшрубовує кошти утримання. І так воно обертається в колісце, в обігу щораз більше грошей, а гроші щораз менше вартні. Таким чином доляр упав до вартости 50 ц., отже на половину, порівнюючи з літом 1939 року, перед вибухом останньої війни. Коли дорожнеча зростатиме й далі, а під її впливом юнії здобуватимуть підвишку робітничої винагороди — що, зрештою, в різних галузях промислу, головно автомобільному, відбувається автоматично, — то країні загрожує інфляція з дальшим знеціненням доляра і всіми поганими наслідками такого економічного явища.

Деякі економісти радять не звертати на це уваги, не сповільнювати темпу продукції, не утруднювати кредиту і не відстрашувати людей від закупу товарів на сплату, що обтяжує бюджет людини (родини) новим заборгуванням. Вони покликаються на факт безперервного господарського розмаху і однаково високої, а то й щораз вищої життьової стопи мешканців ЗДА, із набуванням нових рухомих чи нерухомих, матеріяльних вартостей. Проте, республіканська адміністрація опиняється в незручній ситуації: вправді вона може й далі з повним правом покликатись на добробут в країні, на максимальні цифри затруднених і мінімальні безробітних, але факт щораз більшої дорожнечі, яка особливо спричиняє „злу кров" у жінок при щоденних закупах, мусить відбиватись на критичних настроях громадянства. До речі, на половину липня 1956 року було в ЗДА 66,655.000 осіб затруднених, охоплених соціяльним законодавством, і тільки 2,833.000 безробітних. Республіканська господарська політика полягає в якнайбільшому підтримуванні вільної економіки з якнайменшим державним обмеженням. Тому вона неохоче хапалась би примусових заходів у боротьбі проти інфляції, і тому покищо обмежується рекомендаціями. Однак, часописи не виключають не тільки сповільнення чи відтягнення державних кредитів, на що натякнув був Президент на згаданій пресовій конференції, але й дальшого утруднення та подорожчання — під натиском уряду — банкового кредиту та „пригашування" темпу продукції. Воно може потягнути за собою зріст безробіття, але й зменшення закупів, зменшення грошового обороту, припинення звишкової тенденції у цінах і зменшення небезпеки інфляції. Тоді, очевидно, гріш негайно набрав би більшої вартости. У теоретичних міркуваннях береться навіть під увагу „замороження" цін на різні товари (чи такі основні продукти, як сталь і ґума) і робітничих платень. Очевидно, що в такій вільній країні, як З'єдинені Державн, це питання викликає аж конституційні сумніви. Тому уряд, поки вхопитись такого засобу й звертатись з відповідними внесками до Конгресу, напевно переведе наради із представниками світу працедавців та робітників і старатиметься залучити до боротьби з інфляцією все зорганізоване громадянство.

Покищо ані дорожнеча, ані небезпека інфляції не стали ще такими грізними, щоб алярмували уряд і викликали панічні настрої в громадянстві. Найбільше терплять і нарікають фармери, ситуація яких вправді дещо почала поліпшуватись внаслідок заснування Земельного Банку, що дає відшкодування за неуживані землі (штучне зменшення хліборобської продукції), але вони дуже відчувають подорожчання предметів фабричної продукції та міських розваг. Далі, найбільш пошкодовані працівники із твердими платнями: державні службовці, деякі професіонали, вчителі, професори і вся маса т. зв. „білоковнірковців", себто бюро-во-канцелярійних урядовців, не охоплених юніями. Однак, хоч вони й нарікають, проте виявляють найбільшу терпеливість, будучи переконані, що теперішня дорожнеча є тимчасовим явищем, так само, як була вона в рр. 1945-1947 і потім в 1950/51 р., а почала значно спадати в 1955 році. Назагал американські економісти висловлюються оптимістично щодо реальних можливостей загальмування дорожнечі.

ПОЛІТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

Париж. — Політичне вишколення молоді — це не нова проблема. Політичне виховання практикується в країнах монархічних і республіканських, в демократичних і диктаторських. Грецький письменник IV століття перед Христом, Ксенофонт, у своїй книзі „Виховання Кира" подав систему виховання синів перських володарів-монархів.

Грецька демократія, в її найбільш розвиненій формі в Атенах, дбала за політичне виховання молоді. В школах фізичного виховання (ґімназіях) атенці навчали свою молодь також основ громадянської науки (по-грецькому — „політика"). Був вираз, що молодь у цих школах має навчатися, як „робити політику" (та політіка посістай).

І в пізніших епохах політичне виховання в різних державах не занедбувалося. Зокрема, під диктаторськими режимами нашої доби — в фашизмі та большевизмі — молодь примушено приймати політичну доктрину правлячої партії. Їй заборонено думати самостійно.

В демократичних країнах нашого часу політичне виховання підпомагає держава введенням обов'язкового курсу основ політичного знання в школах. Також політичні партії і професійні спілки стараються дати своїм членам політичну освіту. В тих країнах, де політичне виховання молоді занедбується, шириться байдужість і політична відсталість.

Тижневик „Експрес", що стоїть близько до провідника Радикально - Соціялістичної партії Мендеса-Франса, містить 29 березня цікавий запитник з відповідями 3500 молодих французів, покликаних до війська в 1957 році у повіті Понтуаз, недалеко Парижу. Ці рекрути належать до різних кляс та професій і мають різну освіту. Відповіді рекрутів на запити підреферента повіту можна вважати за типові для цілої Франції.

1-ше питання: Хто править Францією?

На це питання половина з 3500 рекрутів дала відповідь: „Президент республіки".

П'ята частина — „голова уряду".

Три рекрути відповіли: „король".

Отже, тільки п'ята частина рекрутів дала правильну відповідь на питання. У Франції скасовано монархію 1871 року, а президент республіки не править державою, тільки репрезентує націю.

2-ге питання: Назвати прізвище голови уряду.

Тільки 15% рекрутів назвали ім'я прем'єра правильно: Ґі Молле. 70% заявили: „Не знаю. Це мене не цікавить".

3-тє питання: Чи знаєте імена послів до парляменту з вашого повіту?

Тільки 3% рекрутів знали одно або два імени послів. 97% заявило:

„Це мене не цікавить. Я не займаюсь політикою".

Рекрути у величезній більшості не знали, скільки законодатних палат має Франція, і не могли дати відповідь, чим займаються посли до палати послів і сенатори.

Але на одне неполітичне питання відповіли рекрути правильно:

„Хто виграв цього року об'їзд Францією?" (автомобільні перегони).

97% усіх рекрутів назвали ім'я переможця: Вальков'як (француз польського роду). Як видно, спорт викликає серед молодих французів далеко більше зацікавлення, як політика. Тижневик „Експрес" додає мелянхолійно:

„За два роки ці молоді люди вибиратимуть до парляменту. Тому, що їх громадянське виховання виявилося так драматично недостатнім, можна щонайменше висловити надію, що підготовлювана реформа освіти зверне більшу увагу на те, щоб дати молодим французам це необхідне виховання".

П. А.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЩЕ ПРО ПРОТЕСТАНТИЗМ І КОМУНІЗМ

У числі 48-му „Свободи" з 13-го березня 1957 року вміщено статтю п. С. К. „Правдиве обличчя комунізму", в якій зачислено „найбільшу релігійну групу" в ЗДА, тобто протестантів, до мало здецидованих та неосвідомлених щодо питань світового комунізму. Хоч автор говорить про десятки йому знаних періодиків протестантського світу, покликається він тільки на „церковний офіціоз" секти Свідків Єгови, як доказ, яке „вавилонське помішання язиків" панує й поміж поважними протестантськими групами в ЗДА", а в першу чергу поміж їхніми духовними інтелектуалами".

Тільки припадково, признається автор, відкрив він в журналі „Кришчієн Економікс" статтю дітройтського протестантського єпископа Р. С. Емріха про комунізм з суто християнським підходом.

Ми хотіли б до цього зробити кілька своїх зауважень:

1. Слідкуючи за поважною американською протестантською пресою та книжковими виданнями, ми винесли враження, що більшість американських протестантських авторів орієнтуються й представляють комунізм та його небезпеки ніяк не гірше від українських. Тієї літератури, що вони мають на цю тему, ми не маємо, і про комунізм вони часто пишуть в своїх періодичних публікаціях. Остаточно й сам президент і більша частина Уряду ЗДА є протестантами, але їхня політика, — здецидовано протикомуністична. Якщо можна американських протестантів осуджувати, то це в певній нездецидованості їх у відношенні до християнських Церков поза залізною заслоною та в самому СССР. Ця проблема складна не тільки для них, але й для католицького та православного світу, в якому також зустрічаються різні опінії та підходи.

2. „Церковний офіціоз" Свідків Єгови ніяк не можна ставити нікому за приклад „вавилонського помішання язиків". На цю незначну, хоч дуже рухливу в своїй пропаґанді секту, ніхто з поважно думаючих людей не звертає найменшої уваги, а вже в ніякому разі не можна уважати цих людей за репрезентантів „поважної" частини протестантизму. Тут треба додати, що й самі Свідки Єгови не зачисляють себе до протестантів.

Не думаємо тут аґітувати читача, яке він мав би зайняти становище супроти порушеної тут справи, хочемо тільки навести витяги з листів, які Головна Управа Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці отримала з Національної Ради Церков Христових у ЗДА. Вони найкраще насвітлюють відношення провідних протестантських інтелектуалів до цієї проблеми.

Д-р Р. П. Барнес, секретар цієї організації, що був також делеґатом американської протестантської делеґації минулого року до Совєтського Союзу, на наш лист, в якому ми представляли церковну дійсність в Україні під большевиками, відписав перед виїздом до Москви таке: „Ми вповні свідомі риску й складности нашої місії. Ми вповні забезпечені цитатами з офіціозу Московської Патріярхії і маємо добрий запас документів про жорстокі насильства поповнені супроти Церкви. Дехто з нас, включаючи й мене, маємо членів наших власних родин, переслідуваних комуністами в різних частинах світу. Мій власний внук народився в комуністичному концентраційному таборі".

Президент цієї Ради Церков — д-р Е. К. Блейк на наш другий лист з нагоди минулорічного приїзду совєтської церковної делеґації до ЗДА відписав нам: „Можу Вас тільки запевнити, що ми, як християни, турбуємося так само, як і Ви, долею кожного в Совєтському Союзі, хто терпів або терпить за свою віру й переконання. Ми звернули увагу совєтських церковних провідників, що відносини між нами не можуть бути правдиво нормальними, поки не вияснеться, що переслідування спинилися, і найліпше, що вони могли б зробити для унормування цих відносин, буде, коли вони вживуть увесь свій можливий вплив, щоб повернути додому всіх, хто перебуває в ув'язненні".

На кінець можемо тільки від себе додати, що в цій останній відповіді треба шукати пояснення на ту „повну мовчанку по обидвох боках", про яку п. С. К. згадує в своїй статті, маючи на думці теперішні відносини між американськими протестантами і „церковними провідниками" в Совєтах.

Паст. **В. Боровський**,
Екзекутивний Секретар Укр. Євангельського Об'єднання в Північній Америці.

СУЧАСНЕ ВЕСІЛЛЯ В УКРАЇНІ

В „Літературній Газеті" з 1 березня ц. р. вміщена велика стаття І. Костіна п. н. „Подумаємо про свята". З вступу редакції довідуємось, що до неї приходить чимало листів з приводу весільних звичаїв. І власне про ті звичаї, про весілля по українських селах (колгоспах) є головно мова у статті Костіна. Картини, які він змальовує — невеселі.

„Безперечно, на сільських весіллях багато веселощів і розваг, — пише автор. — Столи ломляться від пляшок і закусок, півсела цокається чарками. Але такою ж самою буває вечірка, яку можна влаштувати сьогодні, завтра, післязавтра... Від старовинних весільних звичаїв у пам'яті колгоспників залишилося дуже мало, а молодь цих обрядів зовсім не знає. Майже ніхто не пам'ятає і старовинних весільних пісень. Співають, що кому заманеться".

Заапелювавши до поетів і композиторів, щоб подбали про нові весільні пісні, автор обурюється на нецікавий „процес оформлювання" шлюбів у „загсах". „Казенного вигляду кімната, в якій похмура особа „оформлює" записи шлюбів, у потрібну хвилину завченим рухом підводячись з-за столу, щоб сказати „вітаю вас" таким саме тоном, яким говорить іншим: „Реєстрація смерти не тут, а другі двері по коридору", — адже це, назвемо речі своїми іменами, просто ложка дьогтю в діжку меду".

Дальший уступ статті вказує на те, що українське село не дуже податне для безбожницької пропаґанди. Автор пише:

„На сором нам, треба сказати, що за останні роки в деяких районах кількість шлюбів у церквах не тільки не зменшилась, а можливо й збільшилась. Цього не можна не пам'ятати. Не можна назвати це випадковим явищем. Іноді молоді йдуть до церкви може й тому, що не хочуть відзначати день свого весілля тільки казенною загсівською процедурою, випивкою з закускою і піснями про комиш („Шумел камиш, дерев'я гнулісь...") і хлопців, які розпрягають коней. Вони хочуть, щоб весілля було схоже на весілля. Нової форми немає, а стара ось тутечки: двері церкви відчинені. Виникли церковні хори й такса: весілля без хору коштує стільки-то, весілля з хором, який в потрібну хвилину заспіває „гряди, голубице" — стільки-то. Це не просто церковна комерція. Це наступ на наш світогляд. А ми? Що ми йому протиставимо в селах? Антирелігійні лекції перед Паскою і Різдвом: „Чи був Ісус Христос?" і „Як було створено світ?"

Стривожений цим автор пропонує, щоб кімната, де реєструють шлюби, потопала в квітах, щоб у ній лунала музика, щоб за столиком сиділа одна з симпатичних дівчат району і вітала, щоб були присутні кращі люди колгоспу, щоб колгоспні боянисти заграли туш, щоб біля ґанку стояли прикрашені машини або коні з заплетеними в гриви шовковими стрічками, щоб грала оркестра і щоб люди колгоспу піднесли молодим дарунки, щоб їх хлібом-сіллю при вході до клюбу вустріло найстарше подружжя, а хор співав величальну пісню, щоб під час святкового обіду учасники художньої самодіяльности дали на честь молодих концерт...

„Давайте ж подумаємо!" — каже автор.

Скільки літ думають і досі не видумали. Легше ж бо винищити старе, ніж завести нове. В сіризні, яка витворилась, нарід навертається до Церкви і згодом пригадає також давню красу весільних звичаїв.

В. Н-ич

Юрій Мушкетик

ГАЙДАМАКИ

(15)

Трохи далі, біля хліва, не вгаваючи, гриміли постріли. Кінь мчав Романа і Петрика прямо туди. Роман хотів був звернути в жито, та враз Петрик з усіх сил стиснув його ліву руку.

— Він! Запроданець!

Роман повернув голову і за кілька сажнів від себе побачив над тином маленькі круглі очі, що злякано і зло дивилися з-під кудлатої шапки. Це було лише мить. Чоловік у кудлатій шапці хитнув головою і підкинув над тином руку з пістолем. Блискавичним рухом повернувшись у сідлі, Роман притиснув хлопця до себе, прикрив його. Розітнувся постріл. Петрик мимоволі примружив очі, а коли розплющив, страшне місце залишилося позаду. Кінь мчав їх далі, в жито.

— Куди ж ми, до кошари правуйте! — крикнув Петрик.

Та враз він відчув, як ослабли Романові руки, як випустили його. Потім почувся тихий стогін. Петрик встиг схопитися за гриву і повиснути на ній.

— Дядю, дядю Романе, що з вами?

Але Романа в сідлі вже не було.

...Максим витер об коліна шаблю. Все було скінчено. За тином, біля хліва валялись порубані і постріляні шляхтичі. Двоє з них — розсічені Максимовою шаблею. Одного Залізняк зарубав, перелітаючи на коні через тин, другого вже в дворі.

Гайдамаки зносили до двору вбитих товаришів. До Залізняка під'їхав Шило.

— Парубка в житі вбито, того, що хлопця наздоганяв.

— Романа! — Максим відчув, як щось боляче вкололо біля серця.

Кілька хвилин він сидів непорушно в сідлі, потім повільно опустив повід Орликові на шию і зліз на землю. Мовчки побрів у жито слідом за сотником. В голові бродили якісь уривки думок, спогадів. Після смерти батька ще ніколи не почував себе так, як зараз. Раптом до його вух долетів тонкий дитячий плач. Максим здригнувся і пішов швидше. За десяток кроків зупинився. Кілька гайдамаків, що стояли півколом, розступились, даючи місце отаманові.

Роман лежав горілиць, розкидавши по землі руки, над ним, низько схиливши колосся, сумно шепотіли жита. Припавши головою до Романових грудей, гірко плакав Петрик.

Довго стояв, вдивляючись у близькі, знайомі риси вродливого Романового обличчя. Скільки ночей проведено разом в далеких татарських степах. Скільки разів доводилось ділитися останньою крихтою тютюну, жменею пшона. Скільки разів відганяв Роман своїми дотепами невеселі Максимові думи. І ось лежить він, балакун і жартівник, і вже ніколи не розімкнуться його уста для сміху; не відкриються, не підморгнуть веселі, з іскриною, очі. Мало хто знав, що за цими жартами і розповідями бувалого волоцюги, часто грубими, крилася чиста й ніжна душа вірного побратима, щирого друга, люблячого сина; що всі його розповіді були вигадкою і він помер, не торкнувшись устами дівочих губ. Майже весь свій короткий вік протинявся він по наймах, на Січі, не було йому часу до любовних пригод — треба було годувати хворого батька і чотирьох меншеньких братів та сестер. І дешева каблучка, куплена в золотаря, яка випала з його кишені і валялася в житі, була призначена не якійсь вдові з Богуслава, як те говорив Роман, а — Галі. Все це знав лише він, Максим.

Петриків плач відірвав Залізняка від важких дум.

— Візьміть хлопця, відведіть у хату до діда, — тихо сказав він. — Поховаємо Романа он там, під берізкою.

Він підібрав каблучку, сховав її до кишені і, опустившись на коліна, поцілував мертвого в чоло. Потім витяг з кишені червону китайкову хустку і, накривши нею Романове обличчя, пішов під березу, де гайдамаки вже копали шаблями могилу.

Землю носили, за старим козацьким звичаєм, шапками. Могилу насипали високу, сумовита берізка торкалася її своїми вітами. В головах поставили хрест, а Максим сам прибив списа і пов'язав на нім хустку.

— Не дають, отамане, слова сказати, з гармат палять, — витираючи піт на крутій м'язистій шиї, розповідав Шило. Він щойно повернувся з Лисянського замка, куди його посилав Залізняк на переговори.

— Воріт у кріпості скільки, двоє? Обоє дерев'яні?

— Дерев'яні-то, дерев'яні. Та залізом вельми ковані. А над ворітьми бастіони з гаківницями. Доведеться на мури дертися.

— Я мури вже обдивився. Прострілюються висячими гарматами на усі боки. Лізти на них — багато людей губити марно. — Максим заклав ногу за ногу, посмоктав пусту люльку. — Піди скажи Бурці, нехай лисянських обивателів на сход скличе.

Бурка прийшов до Залізняка через годину.

— Селяни зібрались, а міщани й інші, хто там знатніший, не йдуть.

— Хай хлопці зганяють їх силою. Коли хто опиратиметься — дубцями піджені́ть.

Чекати довелося недовго. За півгодини Бурка зайшов у двір, гукнув у вікно:

— Зігнали, Максиме!

Залізняк відчинив вікно в сад, покликав Весньовського.

— Будеш, Василю, при мені.

Він одягнув широкий, з срібною бляхою пояс, витер ганчіркою чоботи і, розчесавши гребінцем чуб, оглянув джуру. Особливо довго його погляд затримався на розірваній полі Василевої черкески.

Василь злякано глянув на Залізняка. Вперше дивився на нього отаман так похмуро й невдоволено. Чим прогнівив він його, може в одягу щось не так? Черкеску цю йому ще Ян приніс. От тільки розірвана вона трохи. І латка на плечі.

Василь скоса глянув на латку.

— Дідько з нею! — махнув Залізняк рукою. — Клоччя тільки позапихай, нехай не стирчить.

Він зайшов у хлів, де лежало сідло, витяг з кубури пернач і віддав Василеві.

— Будеш ззаду нести, та не згинайся, вище тримай голову.

Коли Залізняк з'явився на майдані, натовпом прокотився гомін.

— Отаман, отаман!

— Де?

— Он.

— На коні?

— Повилазило б тобі на лоб, коли не бачиш з-під лоба. Он, з джурою!

(Далі буде)

ПРИЛЕТЯТЬ І ПЕРЕЛИНУТЬ...

Прилетять і перелинуть
Радість, горе і літа...
І, мов промінь чи перлину,
Збережеш суху стеблину —
Згадка золота.

Що тобі мороз в волоссі,
Сонце ж! Що тобі літа,
Коли досвіду колосся
Ясним зерном налилося
Й спокій завітав.

ОЛЬГА ЛУБСЬКА

Микола Остап'як

НОВІ СПОСОБИ БОРОТЬБИ ПРОТИ ПОЛІЮ

(3)

Досліджуючи сировактку осіб, імунізованих вакциною, стверджується випадки, коли той самий організм особливо сильно реагував на один тип, наприклад, на тип перший, а слабше на два інші, на що вказує дуже високий імунітет проти типу першого і низький проти двох других типів. Такі випадки пояснюють тим, що даний організм був заатакований живим вірусом перед або після щеплення і цей вірус значно підсилив процес імунізації.

Вже давніше ствержено, що живі віруси своєю активністю витворюють в організмі високий та ефективний імунітет. Дуже численні докази на це дають досліди над сироваткою осіб, що перебули недугу поліо, інакше кажучи, були імунізовані живими вірусами. Це дало поштовх дослідникам до праці в тому напрямі, щоб спрепарувати вакцину проти поліо з живих вірусів. В основному йде тут про те, щоб або відкрити лагідну форму віруса, або вірулентного та небезпечного віруса поліо, а властиво всі три його типи перетворити в таку форму, щоб він живий, впроваджений до людського організму, не спричинював небезпечної недуги поліо, а тільки щоб його активно імунізував.

В цьому напрямі досить далеко є доведена дослідницька праця в лябораторіях відомої фірми Ледерле. Там одержано таку лагідну аберативну форму віруса поліо тим способом, що вірулентного віруса поліо ізольовано з людського організму, перещеплювано (роблено пасажі) по кількадесять разів на різних тваринах, себто на мавпах, білих мишах, курячих ембріонах, а врешті на тканинних культурах. Таким чином вірус, позбавлений вірулентности, не викликує в мавп недуги паралітичного поліо, але тільки активно імунізує ці тварини. Вакцина проти поліо, спрепарована з живих вірусів, хоч позбавлених вірулентности, все ще може бути часом небезпечна для людини, тому експерти є тої думки, що цю вакцину можна найбезпечніше стосувати до імунізації немовлят у віці до 6-ох місяців.

Ми вже згадували, що імунітет проти поліо може перейти з матері на дитину. На університеті в Генуї переведено весною 1956 року досліди над сироваткою 75-ох немовлят безпосередньо після їхнього народження і втверджено, що 98 відсотків тих немовлят набуло імунітет проти поліо від своїх матерів. Одні з них набули імунітет проти одного типу вірусів, другі проти двох типів, а 53% тих немовлят набуло імунітет проти всіх трьох типів вірусів поліо.

Той набутий імунітет залишається в немовлят кілька місяців після їх народження. Це саме є в той час, коли той пасивний імунітет хоронив би організм немовляти перед евентуальним захворінням на поліо, це значить у випадку, коли вірус у вакцині був би для дитини надто вірулентний.. Таким чином організм дитини під охороною пасивного імунітету утворив би під впливом живої вакцини активний то тривкий імунітет, що хоронив би організм перед недугою поліо довгі роки, а може й ціле життя.

Покищо, ця вакцина ще не вийшла із стадії лябораторних експериментів. Може ще пройти багато років, поки вона виявиться така безпечна, щоб можна її ужити до масового щеплення населення. Глибокі і широких розмірів студії мусять доказати, що ця форма віруса поліо є така стабільна, що є виключена можливість повернення його до вірулентного стану.

Крім згаданого засобу, себто перещеплювання вірусів, наука користується також іншими засобами, такими, як ультрафіолетові промені, радіоактивність та різними хемічними сполуками старається злагіднити вірулентні форми вірусів на лагідні, які не руйнують людського організму, а розбуджують в ньому тільки дефензивні сили для охорони його здоров'я.

Подані в цій статті дані, що їх здобуто новішими студіями над імунізацією проти поліо, можна зреасумувати коротко в таких пунктах:

I. Лябораторні студії виказують, що вакцина є досить активна і, залежно від вразливости організму на вакцину, створює вищого або нижчого ступня імунітет проти поліо, а третя іньєкція вакцини значно підсилює цей імунітет та в численних випадках створює його і в тих організмах, що в них дві попередні іньєкції були без бажаного наслідку.

II. Від червня 1955 року аж по сьогоднішній день вакцина виявляється зовсім безпечна.

III. Імунітет проти поліо переходить з матері на дитину, отже жінки нащеплені вакциною перед вагітністю, передають немовлятам імунітет, який їх хоронить перед поліо впродовж кількох місяців.

IУ. Для успішного ведення боротьби проти поліо інші дослідники працюють над спрепаруванням ефектовнішої, т. зв. живої, вакцини проти дитячого паралічу. Ця вакцина ще не вийшла із стадії лябораторного експериментування.

Кінець.

О. Чернова-Животко

П-НІ МАРІЯ ЛІВИЦЬКА, ДРУЖИНА ПОКІЙНОГО ПРЕЗИДЕНТА УНР, В НЮ ЙОРКУ

Ранком 18 березня, о год. 7.45 на Міжнародному летовищі в Ню Йорку вийшла з літака Марія Варфоломіївна Лівицька, дружина покійного Президента УНР Андрія Лівицького. Рідні не знали, що дорога гостя прибуде не тим літаком, що їх було повідомлено, тому ніхто не привітав її при вступі на нову землю. Отже невеличка ростом, скромна постать сиділа в почекальні і терпеливо ждала. Що ж, думала — в Америці так багато праці і така вона нагальна, що не можна залишити її навіть для того, щоб зустріти маму.

Тим часом зворушені рідні приїхали багато раніш, як було призначено, подались до інформації і там їм сказали, що такої ще нема і треба ждати.

Зустріти пані Лівицьку прийшли її дочка, письменниця Наталія Холодна-Лівицька, зять артист - маляр Петро Холодний і ще кілька близьких друзів родини. В той час, як новоприбула терпеливо ждала в почекальні, вони „забивали" час, оглядаючи все, що можна оглянути на летовищі і з надією дивилися на кожний, який приземлювався. Літаки осідали, але із них не виходила знайома постать. Тривога погнала виснювати вже наполегливо, і виснилось — отут, у віддалі кількох кроків, розділені тільки стінами, мучились кілька годин чеканням. Тим більше зворушливе побачення. Яка радість! Нові береги усміхнулись крізь сльози любими обличчями, рідних і друзів...

Починається новий етап життя.

Нарешті переборені труднощі, які тяжили роками, і родина щасливо з'єдналась. Тепер в одній хаті чотири покоління — пані Лівицька є щасливою прабабкою трьох жвавих правнучат.

Щасти Боже на новій землі у Вільному Світі!...

Марія Варфоломієвна вже у поважному віці. Народилась 1881 року у місті Бердичеві, Україна.

Училася в Києві, де і жила по одруженні із майбутнім Президентом Андрієм Лівицьким аж до скінчення ним університету. Сама вчилася по скінченні гімназії в акушерських курсах, і тому належала до Студентської громади. Коли була заснована Українська Революційна Партія РУП, була її діяльною членкою. Діяльне подружжя завше йшло разом, і Марія Варфоломієвна не із тих жінок, які лишаються в затишку. Вона завсіди поділяла з чоловіком всі радості і печалі. Печалей, здається, все більше в житті громадських діячів, особливо коли вони є політично виразні. Покійний Президент був виразною постаттю. Він став на відповідальний пост Президента в дуже невідрадні часи, на екзилі, коли минулі поразки боліли і впливали на психіку людей. Треба було багато мудрости, терпеливости, доводилось йти часто проти течії, боротися, змагатися, обстоювати правильність позицій, підтверджених не тільки власним сумлінням, але і історичним довідом багатьох народів, ідей Демократичної Республіки. Доводилося зносити незаслужені напади, обвинувачення і навіть гіркі образи.

Підтримка і розуміння з боку дружини в такі часи і на такому пості є неоціненим скарбом. І ту підтримку давала вже в силу самої своєї вдачі льояльна, спокійна, вирозуміла і разом з тим енергійна Марія Варфоломієвна. Вона була зразковим партнером у подружнім житті політичного діяча. ктивна в громадськім житті, дбайливо виховувала дітей, потім внучку, а тепер правнуками тішиться.

Багато сил і здоров'я на новім місці! В тоні такого щирого побажання привітав Марію Варфоломієвну у першу її неділю в Америці отець Весоловський, парох Православної Церкви св. Володимира в Ню Йорку.

Товариську зустріч у ту саму неділю влаштували члени Матірного Союзу Українок в гостинному домі панства Івана і Аделі Мирошниченків.

Проблеми національних меншин у новій праці польського історика

В паризькій „Культурі" за березень ц. р. надрукована обширна рецензія на 1-шу частину 2-го тому праці Влад. Побуґ-Маліновського „Найновіша Політична Історія Польщі (1919—1939), Лондон 1956 р. Автор рецензії А. Кавалковський високо оцінює цю працю, вважаючи її знаменитою. Тимто не від речі буде занотувати її появу в нашій пресі, а з рецензії навести уривок, який дотичить жидів і українців.

„Великою заслугою Побуґ-Маліновського — пише Кавалковський є введення в історію Польщі 20-річного періоду меншинних проблем, особливо жидівської й української, що їх досі промовчувано, дарма, що вони ваготіли і на внутрішній і на заграничній польській політиці. Для молодого покоління, особливо того, що виросло в краю вже після війни, революційним буде відкриття проблем, які вже не існують, а якщо, то в іншому висліді і в іншій питомій вазі. Довідається воно про дивні, а урядовою комуністичною історіографією фальшовані речі, а саме: що незалежна Польща не була антисемітською, що одинока програмово-антисемітська партія брала участь в уряді тільки епізодично, що проблема надміру жидів у Польщі була великою турботою жидівських діячів і політиків у Польщі, які разом з урядом шукали за її розв'язкою. Факти співдії з неосіонізмом, з Жаботинським, з Вайцманом (пізніше першим президентом Ізраїлю), школення інструкторів „Ірґуну", бойової організації, яка в великому ступні причинилась до створення незалежної жидівської держави, кидають зовсім нове світло на жидівську справу в міжнародній Польщі. Щоправда вони не роблять ситуацію менш грізною, бо ця основувалася на існуванні в тому часі більш ніж 3-мільйонової маси, переважно нуждарів, що давила, як поліп, розвій польських міст і господарське життя, хоч без усвідомлення цього факту.

З'ясування української проблеми вдаряє щирістю, яка не промовчує навіть фактів, що їх вважалось (не раз дуже слушно!) соромливими. Автор просто вгинається під вантажом цього тяжкого питання, якого польське громадянство, що жило в евфорії свіжо добутої власної державности, не доцінювало. Автор радше обмежується працьовитим навязанням позитивних і неґативних фактів, не затаює нічого, хоч дає тільки відважну аналізу, яка доводить його до безрадного розложення рук. Політично вироблений читач, спираючись на поданий його книжкою матеріял, мусітиме сам здобутись на синтезу, від якої стримався автор. Безсумнівно дійде читач до висновку, що в кордонах з 1921 р. Польща не могла бути державою ані національною, ані багатонаціональною. Не могла бути національною бо мала майже третину непольського населення, не могла ж бути державою народів з федеративним устроєм, бо українські і білоруські землі в переважаючій більшості належали до Сов. Росії і звідтіля, а не тільки з Німеччини, була Польща невпинно загрожена ірідентою. Для конституційної ідеї „Річипосполитої — спільного добра всіх громадян" треба було поволі і дбайливо щойно з'єднувати і польську опінію й опінію автохтонських національних меншин, особливо української меншини. Навіть ця політично зорганізована частина українського народу, яка на чолі з УНДО-м пішла з нами (чит. з Польщею) на угоду, вважала це лиш тимчасовим полагодженням справи, не вирікаючись прямувань до самостійности. Проблема національних меншин (з одної сторони: жидівської, української і білоруської, а з другої — німецької) в тій формі, в якій ваготіла над Польщею між двома війнами, хіба належить уже до історично замкненого періоду".

В іншому місці рецензент, одушевляючись знаменито-опрацьованим розділом книжки „Таганріг — Москва — Київ", передає думку Побуґ-Маліновського, що договір з гол. от. Петлюрою в 1920 р. і операція в напрямі Києва були кульмінаційною спробою реалізації самостійної польської закордонної політики Пілсудського, який хотів, щоб на просторі між Росією і Німеччиною заснував комплекс держав, пов'язаних спільними інтересами.

Варто, щоб на згадану книжку появилась авторитетна рецензія котрогось з українських істориків. (Н.)

● **Заступницею екзекутивного** директора Дитячого Фонду Об'єднаних Націй призначено канадійку Аделяйду Сінклер з Торонта. Вона прийшла на місце серба д-ра Беріслава Борсіча, який перейшов у стан спочинку. Під час війни пані Сінклер була головою жіночої служби при канадійському королівському летунстві, а в останньому часі працювала як асистентка віце - міністра суспільної опіки. Вона має високу освіту з ділянки політичних та економічних наук і викладала в Школі Економіки в Лондоні та в Берлінському університеті.

● *Королеві Елисаветі* представлено в минулий четвер 4-го квітня ц. р. 500 дівчат, які „вступили в товариське життя". Між ними було 8 американок, м. і. донька американського амбасадора в Еспанії Ладжа і донька фільмового артиста Дагласа Фербенкса. Американським дівчатам влаштовано перед тим прийняття в амбасаді ЗДА. Представлювані дівчата стискали руку також сестрі королеви Марґариті й князеві Филипові Единбурзькому.

Піврічні пописи Українського Музичного Інституту у Ню Йорку

На піврічних пописах УМІ у Ню Йорку, що відбулися в днях 26 і 27 січня 1957 у залі Літ. Мист. Клюбу виступили учні кляс фортепіяну, скрипки, камерної музики і струнних ансамблів.

ФОРТЕПІЯН, кляси учителів: М. Байлової, Г. Мирошниченка, Р. Савицького, І. Соневицького, Е. Чапельської, К. Чічки і М. Фоменка.

Підготовчий курс: Х. Зубрицька, О. Ринасевич; **І нижчий:** М. Кузишин, О. Качмарська, Х. Варагура, О. Глуха, Р. Маринович, О. Федьків, В. Макаревич, В. Сенів; **II нижчий:** Х. Вестрайхер, В. Онуфрейчук, Х. Гордієнко, М. Тимочко, Л. Шелякіна, В. Гайдич, І. Андрейко; **III нижчий:** Л. Пелех, Д. Козак, І. Козак, Н. Юрченко, М. Сушків, О. Баран, Ю. Сваричевський, М. Шумилович, Т. Вартків; **IV нижчий:** І. Копачинська, О. Смулка, О. Макаревич, Б. Нагірна, Н. Глоба, І. Букосмська, І. Бородайко, У. Стецура, З. Лебедь; **І середній:** Х. Конашевич, М. Політило, М. Цісик, Р. Никофорук, З. Дерлиця; **II середній:** В. Гойдиш, З. Крупська, З. Савчинська, Л. Абрамюк, Х. Осадца, Д. Якимів; **III середній:** Я. Недільський, М. Чапельська, Т. Осадца, Л. Крушельницький, З. Гой; **IV середній:** У. Яц; **І вищий:** М. Шлемкевич.

СКРИПКА:, кляси учителів: А. Бучинської і В. Цісика.

Підготовчий: Я. Хомайчук; **І нижчий:** М. Сенів; **II нижчий:** Р. Михайлів, Л. Голіят, А. Мелешко, О. Венґерчук, Я. Дністрян, Б. Денисюк, Б. Олексюк, М. Галецький, М. Стахів, М. Лев, П. Козіцький, В. Лойко; **III нижчий:** О. Оприско, П. Дармограй; **IV нижчий:** Н. Яворів, А. Керод, О. Мітрінґа, Я. Карпінський; **І середній:** Р. Хомайчук, О. Тершаковець, Ф. Стасюк, О. Кіра; **II середній:** І. Стецик, О. Савків, С. Маличівська; **III середній:** Б. Кекіш; **IV середній:** Ю. Шуган.

Крім вище названих учнів, які продукувались в сольових точках, виступали на пописах три скрипкові квартети, три камерні дуети кляс: А. Бучинської і В. Цісика і три струнні ансамблі: під керуванням В. Цісика.

Акомпаніювали: учит. Е. Чапельська, К. Чічка, Г. Мирошниченко, і учениці М. Цісик, Д. Якимів.

Дирекція УМІ.

Туберкульоза спричинила відкладення суду над божевільним „бомбувальником"

Ню Йорк. — Три лікарі-психіятри в шпиталі „Белв'ю" д-ри А. А. ЛяВерн, Т. С. Вайс і Дж. Г. Кассіти одноголосно погодилися на тому, що не можна тепер судити божевільного „бомбувальника" Джорджа Метескі, бо він хворіє на відкриту туберкульозу, і фізична або умова втома могли б спричинити його катастрофу. Оскаржений кашляє кров'ю, і його присутність є небезпекою для оточення. Поліція заарештувала Метескі 21-го січня за те, що він впродовж 16-ти років підкладав бомби в публічних місцях в Ню Йорку і околиці. Д-р ЛяВерн сказав: „Ви не можете його судити в такому стані здоров'я. Метескі хворіє на відкриту туберкульозу". — Лікарі заборонили Метескі всяку розвагу — навіть гру в шахи, бо він мусить бути ізольований від людей.

● У Гавстоні, Тексас, відбувається Конвенція Американської Мистецької Федерації, в якій бере участь 1.400 осіб: мистців: колекторів, критиків, музейних працівників, істориків мистецтва і продавців мистецьких творів.

● **Останніх 30 канадійських** вояків, що виконували службу санітарів у збройних силах комонвелту, незабаром залишать Корею.

● **Китайські комуністи** відбудовують цілком зруйновану під час війни столицю Північної Кореї Пйонґянґ і масово поширюють в азійських країнах фотознимки з її нових будинків та парків. Це показує виключно пропаґандивну ціль відбудови того міста, бо водночас у Північній Кореї панує така сама нужда, як в усіх інших уярмлених комуністами країнах.

Дитячий хор Школи Св. Юра

Школа св. Юра

Зі Спорту

УАСТ В ФІНАЛІ СХОДУ ЗДА!

УАСТ, Рачестер — ДЖЕРМЕН АМЕРІКІНС, Клівленд 3:2 (0:2)

Клівленд, 1 квітня. — Тиждень тому футболісти Українсько - Американського Спортового Товариства — Рачестер не могли... на власному ґрищі перемогти сильної дружини клівлендських німців, у чвертьфінальній зустрічі за Аматорську Чашу ЗДА. Маратонський (2¼-годинний) бій закінчився 2:2, словом, виявилася потреба повнити змагання — цим разом у місті суперника. Таким способом клівлендські українці дійшли до великої спортової імпрези, а обидва суперники й місцева футбольна ліґа до великої — як на Клівленд — каси (2000 глядачів).

Сама спортова імпреза (з української точки бачення) почалася розчаруванням. На першоквітневий жарт виглядав вислід першої половини, коли то німецькі молодики вели з „тихою українською збірною Америки й Канади" 2:0. Правда: і в тому часі українці мали, місцями навіть гнітючу, перевагу. Але нетреновані тіла наших рачестерських асів не додержували кроку стратегічним задумам — німці в рішальних моментах завжди були швидше при м'ячі — а фатально слаба в першій частині гри українська оборона раз-у-раз відкривала суперницьким напасникам ворота. Коли легкий як серна, німецький лівий крайник здобув для господарів першого ґоля, а воротар УАСТ, Древницький (розминувшися з „дитячим м'ячем"), подарував їм другого — для півтори тисячки українців довкола ґрища, в соняшну днину, западала ніч... Ясними пунктами в УАСТ того періоду була зріла, продумана гра найкращого (з відступом!) на ґрищі, олімпійця Зенка Снилика, тяла на ворота амбітного, але (чи саме тому) „прозорого" у своїх задумах Шевчишина й атомові вільні удари Остапа Стецькова.

В час перерви народ говорив про „сумерк (футбольних) богів", про старість (-не-радість) деяких наших „асів".

Сорок - п'ять хвилин другої половини були живим запереченням усіх цих балачок. Я не знаю, хто був дорадником української дружини, на всякий раз, від старту цієї частини гри наші змагуни наче перproducилися. Напад закинув попередні „еси - фльореси", подачі — замість до ноги нашого (солідно критого суперником) змагуна — були спрямовані й затемперовані у простір, в напрямку воріт суперника. Люди почали стартувати — Береза, Грибавскас, Закалужний, Дичківський відкрили вогонь на ворота німців. Посипалися корнери для нас, а з ними й намацальні успіхи: перший — записав на своє конто Стецьків; його, головкований з корнера, м'яч вернувся знову до адресата, що цим разом бомбою заадресував його в горішній кут воріт. Другий здобув, безпосередньо з корнера, швидким маркованим стрілом лівий крайник Береза. Швидко після того Снилик прегарно випустив Завадівського... Низька центра під ноги техніка Грибавскаса, стріл і — „могила"!... Для українських глядачів знову вернувся день й сонце на небо...

„Гепі-енд", що, на кредит, розпочався перед змаганнями, коли волейболістка „Львова", Марта Попель, у товаристві голови УАСК „Львів", п. Р. Полтайка, передала квіти капітанові УАСТ, З. Сниликові, потім вітали переможців рідні місцеві „львов'яни". Мабуть найтерпкіше смакувало симпатичним гостям ствердження: „Без тренінґу, чаша не буде наша!"...

P. S. Після цієї перемоги УАСТ — Рачестер дійшло до фіналу Сходу ЗДА.

О. Гайський.

ТРИЗУБ — АВАНСУЄ В ЧАШІ ПАЛМЕРА!

(Тризуб Іб — Джанґар 4:3)

Филаделфія, 31 березня. — (ус) УСТ Тризуб виелімінував в грах за чашу Палмера, команду калмиків СК Джанґар перемогою 4:3 воріт. В грах за чашу Палмера — Тризуб, є репрезентований молодшою командою (Тризуб Іб), який грає в II. Дивізії ФФЛіґи. Отже, перемога Тризуба ІБ над добрим членом І-шої Дивізії — СК Джанґар, вписується в першу сторінку ревеляцій.

Ворота добули: Тризуб — Юліян Головчак (3) і П. Катустяк (1), СК Джанґар — Варушкін, Паніков, Аніков (усі по 1). Противник протиставив тверду і дуже завзяту гру, яку вміло провадив один із кращих суддів округи п. Геррі Роджерс. В цій самій конкуренції Кенсінґтон ББ — виелімінував ІІ-го Див. Ювентус 3:1. В першенствах ІІ-ої Див. Тризуб ІБ — ґарантував ведення табелі — перевагою 2 точок. Рекорд Тризуб Іб — 11 гор, 19:3 точки і 38:16 воріт. Після Тризуба слідують: Ґевербе і Зібрук Фармс (обі по 17 точок), на четвертому місці стоїть Аллентавн (16). Ґевербе — по прогрі до Тризуба 3:4, програло дальший матч проти Зібрук Фармс — 1:2.

ТРИЗУБ — ТРАТИТЬ ЛІДЕРСТВО І. ДИВІЗІЇ

Филаделфія, 1 квітня. — (ус) В одинокому матчі І. Дивізії ФФЛіґи Литтл Клаб переміг в 4-му матчі весняного кола СК Бетлегем 5:0 і перенув від Тризуба лідерство І-шої кляси Іст Пенн. стейту. Литтл Клаб — веде сумою 8:0 точок. Тризуб, Фенікс і Гунґарія — мають вправді на мастку рівне число точок (8), але обтяжене від'ємне конто.

Богдан Прудиус.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЙОНҐСТАВН, ОГАЙО. — Відд. 230 св. І. Хрестителя, повідомляє членів, що місячні збори відбудуться в неділю 14-го квітня, в своїй домівці 914 Franklin Ave., о год. 3-ій по пол. — М. Мушинський, гол.; Д. Войтович, кас.; П. Ліщак, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Збори Т-ва „Єдність", Відд. 163, відбудуться в неділю 14-го квітня, в домі Укр. Ам. Горожан 847 N. Franklin St., о год. 12-ій впол. — М. Курко, предс.; Ст. Филик, фін. секр.; Дм. Мисько, рек. секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — В-во св. Василія, Відд. 339 повідомляє, що місячні сходини відбудуться в неділю 14-го квітня, о год. 6-ій веч. в домі Укр. Громади при 3322 Н. Лавренц вул. Будуть важливі справи Відділу, на які є запрошений представник УНСоюзу. Тому проситься про масову участь членів. — А. Хромяк, предс.; М. Палько, кас.; С. Лупацій, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Квартальні збори Б-ва св. Володимира, Відд. 130, відбудуться в суботу 13-го квітня, в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Іст 7-ій вул., о год. 8-ій веч. В програмі звіти, добір урядників і т. д. Перед зборами можна вплатити членські вкладки. — Й. Марків, предс.; Г. Лучанко, фін. секр.; М. Кравчук, кас.; І. Малець, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО. — Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла, Відд. 102, відбудуться в неділю 14-го квітня, зараз по співаній Службі Божій, в церковній залі 2280 W. 7th — М. Декан, предс.; С. Косик, кас.; М. Бобечко, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО. — Т-во Запорозька Січ, Відд. 251, буде мати місячні збори в неділю 14-го квітня 1957, зараз по співаній Службі Божій, в церковній залі 2280 W. 7th. — В. Козир, предс.; Д. Шмаґала, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ. — Перші квартальні збори Т-ва Запорозька Січ, Відд. 206, відбудуться в неділю 14-го квітня, в параф. залі 74 Геррис Еве., о год. 1-ій по пол. Будуть важливі справи, звіти уряду і контролі за перший квартал, справа посвячення пам'ятника Шевченка на „Союзівці", і з тим зв'язана поїздка 16-го червня. — В. Киндефорський, предс.; І. Кокольський, секр.

СТЕЙПЛЕТОН, С. АЙ. — Збори В-ва св. Михаїла, Відд. 211, відбудуться в суботу 13-го квітня, о год. 8:30 веч., в церковній залі 35 Warren St. — Т. Соколовський, секр.

РІВЕРГЕД, Н. Й. — Місячні збори св. І. Хрестителя, Відд. 256 відбудуться в неділю 14-го квітня, зараз по другій Службі Божій в церковній залі. — О. Недошитко, секр.

БАЛТИМОР, МД. — Б-во Пресв. Тройці, Відд. 320 повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю 14-го квітня, о год. 2-ій по пол., в Укр. Гор. Клюбі 3101 O'Donnell St. — Д. Пісецький, предс.; І. Малко, секр.

ЙОНҐСТАВН, О. — Відд. 348 ім. О. Басараб, повідомляє, що місячні збори відбудуться 14-го квітня, о год. 12-ій по співаній Службі Божій, в церковній залі 526 W. Rayen Ave. Просимо прийти і заплатити свої вкладки — М. Черніґа, предс.; М. Стахура, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Б-во Пам'яти Героїв Крут, Відд. 424 повідомляє, що побір членських вкладок переводить секретар Відділу п. Васюк і касир п. Майдачевський, третьої неділі кожного місяця 2225 N. Masher St. при церкві св. Покрови 12-1 год. дня. В інший час 2246 N. 7th St., Philadelphia у вечірній час. З часу цього оголошення, не будемо платити за довжних членів. — І. Банах, гол.; В. Васюк, секр.

ТАРЗАН, ч. 3847. Підводний приступ.

Перед атакою на твердиню Ейвда Тарзан запросив вояків під воду.

Потім, розваживши всі можливості, він також зсунувся під чорне плесо.

Люди швидко плило під водою, дихаючи крізь очеретини, і незаприміченi дісталися до печери.